

GIÁ BÁN

ĐỒNG PHÁP	NGOẠI QUỐC
Một năm 5\$00	6\$50
Sáu tháng 2.80	4.50
Ba tháng 1.50	2.00

Mua báo phải trả tiền trước.
Thư và mandat gửi cho M. TRAN-DINH-PHIEN. - Ai đăng quảng-cáo, việc riêng, xin thường gửi trước.

TIENG-DAN

Chịu-nhiệm kiêm Chủ-bút
HUYNH-THUC-KHANG
Quản-lý
TRAN-DINH-PHIEN

La Voix du Peuple
Mỗi tuần xuất-bản hai kỳ: thứ tư và thứ bảy

BẢO-QUẢN
Số 123, Đường Đông-Bà, Huế
Giấy-thập nội-tử số 62
Giấy-thập: TIENG-DAN HUE

Học khôn học
giỏi không phải
chỉ bắt chước mà
cần phải biết
phân đoán.

CÁI ĐẶC TÍNH «BẮT CHƯỚC» CỦA NGƯỜI NAM TA (BẮT CHƯỚC THEO LỜI TRẺ CON)

Bắt chước, có lẽ là tánh chung di truyền của loài người, không phải là toàn-sắc. Vì trên con đường của người đời, theo thời gian như có chia ra từng khoảng, tất nhiên ai cũng phải đi qua, mà cái khoảng «bắt chước» kia tức là thời kỳ trẻ con. Trẻ con trong khoảng đường ấy lại có từng trạm đường ngắn ngắn:

Trẻ con vài ba tuổi mới học nói, mẹ nó dạy cho nó nói «cha» thì nó lặp theo cha, dạy nó «mẹ» thì nó lặp theo mẹ. Ấy là lớp tuổi mới học nói.

Trẻ nhỏ 7, 8 tuổi, thầy giáo đưa cho tập để bắt đầu, cái số 1 thì nó đọc theo cái số 1, cái khuyên 0, thì nó đọc theo cái khuyên 0. Ấy là lớp tuổi mới bắt chước học viết.

Cậu học trò kia 12, 13 tuổi, cũng đi với người cha ra thành phố chơi, trông thấy lâu đài ngang dọc, hàng hoa ngồn ngộn, chèo cao mái ra, không biết cái gì là gì, hề nghe người cha khen cái này cái kia, tỏ bày duyên do cái này, tỏ bày tại sao mà in vào trong trí. Khi về trẫm trở thuật chuyện cho kẻ khác nghe, in như lời người cha đã nói, đoán gì. Ấy là lớp tuổi mới học trổng xé.

Bây, cái thời kỳ kể trên tức là khoảng đường «bắt chước» mà người đời phải trải qua (có người đứng ngoài cái kể trên, song ở thời đại khoa học nghe thấy mau chóng như ngày nay, trẻ con thông sớm lắm, nên chỉ nói đến 13 tuổi thôi), dầu cho kẻ thông minh anh như thế nào, cũng không có ngõ nào tránh khỏi mà không đi qua đoạn đường «bắt chước» đó. Bắt chước nào có phải là tánh toàn-xấu đâu!

Song lẽ, cái thời kỳ bắt chước ấy, không phải là nơi cái trí tuệ của đời người, cứ nhất định cầm chun vào đây; mà cũng không phải là điều buộc, nhất thiết sự hành vi trọn đời người phải in theo cái khuôn kiêu nã sẵn, như học nói, học đi và học xem xét trong chuyện kể trên đây. Sự bắt chước đó chỉ là gây đầu cho cái nền tự lập và sáng tạo về thời kỳ trưởng đại lập thành sự nghiệp, cũng như trồng cây, đương lúc mầm non rễ yếu, chưa đủ sức phát triển, cần phải có thế che đậy và nương tựa. Đến lúc lớn rồi thì tự đứng một mình; nếu đeo cái gánh bắt chước trẻ con kia trọn đời, thì sao gọi là người thành nhân được?

Vậy mà người Nam ta thì nhảm nhí bắt chước từ ngày lọt lòng mẹ cho đến ngày dạy nạp hồn (trừ chăng là số một trong ngàn muôn). Cái đặc tính ấy làm cho chúng ta khó chịu 2 chữ «trẻ con» quá.

Về đời Hán học đã qua, chẳng nói làm gì, chờ hiện tình Âu học đã vài ba mươi năm nay, mà quanh đi, quẩn lại, cũng theo lối người Tàu: người Tàu nói học Tây, mình mới học Tây; người Tàu nói cái cách, lập hiến, mình mới nói cái cách lập hiến; cho đến nào quốc học, văn bình dân, thì bực thói thói gì gì, hề có một sự lớn-sự Tân xi hơi ít mũi ra trước, thì người mình mới xam xấp mà phụng họa theo sau. Ờ

giả viết đến đây mà không sao quên câu nói của cụ Phan-châu-Trình:
Năm 1907, cụ có viết một bài đầu đề là «Hiện trạng văn nghệ», đứng báo Đại-Việt, trong có một đoạn nói về tánh chất người mình bắt chước người Tàu, cho là linh thần nã tàng của người mình, trên ngàn năm nay, có lẽ đã bị cái giáng huỷ tể thống, cái sức hấp dẫn của người Tàu dẫu được và chỉ phải thế nào, nên đến ngày nay đánh lòng làm trở rồi cho họ mà không tự biết. Thâm nhĩa là sấm đánh ngang đầu mà không biết sợ, lửa đốt vào da mà không biết nóng, thầy hay dạy giỏi (chỉ người Pháp) thường ngày ở bên cạnh mình mà không la nói gọt theo chun v. v..

Cái nào người Nam ta bắt chước Tàu như lời nói trên, đã rõ ràng và thông thiết; nay đã trên 25 năm, bản học bỏ xó đã lâu rồi, mà cái thói ấy vẫn còn nguyên, chưa lấy gì làm khác!

Một điều đáng chán nữa là trên nơi bắt chước Tàu, nay lại mình trở bắt chước mình. Bà con thử xem: Một bản tiểu thuyết tình ra đời, bán chạy, thì vô số bản tiểu thuyết khác bắt chước theo ra: một tờ báo viết văn khôi hài có tranh trào phúng, có kiểu mới mới, thì liền có mấy tờ bắt chước theo. Ngoài ra không kể những lối «văn chương khác» là «chuyện tình tình chính trị», chan chan là chuyện «học nói học đi» của trẻ con nói trên. Có lẽ dân tộc ta là dân tộc bị bác Tào hạc chế, buộc phải cầm chun vào khoảng đường «trẻ con» mà không được cụ cụ bước nào nữa chăng? Khó hiểu quá!

(Còn nữa)
HẢI-ÂU, Tại-sơn-Tuyên
Từ quốc sự được tha hoặc được giảm
Về dịp lễ nguyên đán năm nay và theo lời yêu cầu của ban thường trực viện Dân-biêu Trung-kỳ, bộ Tư pháp (Hinh) đã thương đồng với tòa Khâm sự và đã tiến xin Hoàng đế ban ơn thích giảm cho các hạng tù kẻ ra sau này:

Từ chính trị

Phóng thích giao quản được	415 người
Cải khổ sai chung thân làm khổ sai có hạn	58 người
Giảm hạn giam	433 người
Tổng cộng:	906 người

Từ thường phạm

Tha và	378 người
Cải khổ sai chung thân làm khổ sai có hạn	11 người
Giảm hạn giam	410 người
Cho nạp thực	49 người
Tổng cộng:	848 người

I theo lời quan thượng thư bộ Tư pháp thì hiện nay số tù còn bị giam, so với hai năm về trước chỉ còn có một nửa. Về hạn tù chính trị được tha mà còn bị quản thúc rất nhiều, sự quản thúc ấy có nhiều nơi nghiêm ngặt quá, thành thử các người bị quản thúc khó tìm kiếm sinh nhai nơi khác. Vậy mong rằng, bộ Tư pháp nên xét trường hợp và tình cảnh tình hình riêng của mỗi người, mà cấp sự quản thúc cho, như của của ông Tôn-quang-Phiệt (được miễn quản thúc).
P. S.

CHUYỆN ĐỜI

Điều tra
Hội đồng điều tra ở Pháp song Đông-dương, làm cho các báo nói đến nhiều. May là thủ tục của vua Đông-dương-Vương đối với thầy Mạnh nhất chào hỏi các ông hội đồng: đã bắt viên thiên lý như lai, điếu tượng hầu đi lợi ngộ quốc hộ từ thời các ông nói sao. Tôi chắc là cái quan niệm về chữ «lợi» của các ông hội đồng điều tra là khác hẳn với quan niệm thầy Mạnh dạy về chữ «lợi» của người đời và trên tượng, cho rằng «lợi» của người đời thì nước phải lợi. Về phần thế nếu các ông cũng không đi «lợi» mà đi «lợi» thì mà bị lợi như thầy Mạnh đã đi «lợi» của vua Đông-dương. Nhưng dẫu thế, các ông cũng không lòng mà trả lời của hội của tôi. Vì sao? Vì các ông sợ tiền của họ, cái tiền được đất Trung kỳ, cái tiền của các ông ở ngoài (lợi) của họ, mà đi làm cho vua Đông-dương chủ; thế mà ngày nay vì hoàn cảnh bu buộc, vì... nên các ông ở Saigon ra Phan thiết mà phải quay xe trở lại Saigon... Đã không đi được đến chốn đến nơi, thì báo họ trở lại câu hỏi trên sao được!

Nhưng dẫu công việc không thành, nhưng ta cũng được trông thấy cái lòng hân hân của họ.

Điều tra, có lẽ là cái đặc điểm của dân tộc và mình. Cứ cái gì ra mà con là mẹ thì là điều tra. Gần đây, nói một nước Pháp, ta đã thấy làm cuộc điều tra.

Sự định giá hay phá giá đồng bạc Đông-dương đã buộc phải có một hội đồng điều tra, Ủy ban tiền tệ ở Pháp.

Vụ gian lận của Stavisk làm cho Nội-các Pháp phải đi mà tìm, nay họ nghĩ việc này để ủy ban điều tra về vụ ấy.

Một cho đến nay một vụ quan tòa ở Tòa thượng thẩm Paris bị chết trên đường về xe lửa, dư luận nghĩ rằng vụ quan tòa này nên đi bị người mưu sát. Lại phải một bản điều tra để khám phá cho ra nguyên nhân cái án mạng này.

Hồ một chết là họ điều tra ngay. Mà nào có phải điều tra sự sai, ai người nhà này, bầy đội chuyện trong, lý tưởng mà gọi là điều tra đây. Như các ông hội đồng điều tra vừa đến Saigon đó là họ ở lên «hình Pháp» thì có một hội đồng tiền tệ bên Pháp thì có một hội đồng Ng. Phan-Long, Trần-văn-Sang, đốc-từ-Lão, là đại biểu người Nam ở Saigon đáp máy bay qua (tên bên Pháp). Ta không biết cái kết quả các cuộc điều tra ấy ra sao, nhưng chỉ thấy công phu khó nhọc của họ thì đủ biết, họ điều tra không phải là chuyện chơi đâu.

Người mình thì không nói đến chuyện điều tra rồi, vì có điều tra chẳng là cái gì các quan hành chính. Nhưng điều tra thế nào? Một ông huyện ăn hối lộ, dân kiện lên quan trên, quan trên phái một người về điều tra, người điều tra này ở nhà ông huyện, ăn cơm uống rượu của ông huyện, hỏi thuộc phiên của ông huyện, rồi làm tờ trình về cuộc điều tra của mình tại nhà ông huyện, có khi ở dưới một ông huyện cũng nên!

Một ông huyện ta. Có một chiếc lưì phòng vãn của nhà báo bên mình, thì có ai bị kiện? Một yêu nhân sắp đến Saigon, làm chun cho bên mà họ đã đứng bắt phòng vãn bên rồi!

Trái qua các việc điều tra, phỏng vấn, nói trên, ta trông thấy rõ chỗ khác nhau của người và mình với ta. Người và mình thường hay dùng lối ngoáy thối, mà người mình cứ «lê lê» hoài. Bên nào người và mình qua sự mình lâu rồi cũng nhảm nhí ra bắt chước theo.

KHO CHUYỆN...
Ông Nguyễn Văn Huyền đã về làm việc tiến sĩ về hạng «trên» và «honorabile». Điều để luận án của ông là: «Chante altere des garçons et des filles en Annam». (Những câu hát của trai gái Việt Nam)

Cao mên, vùng Kongsong chàm, có họ buôn đồ lậu suôi voi để chở đồ, cứ lối đi mòn trên núi ở xa độ mấy trăm thước trong rừng rậm rạp, voi nghe còi lên đến chỗ, thì lấy đồ để đến sông, chờ đò ngang trong bụi để lên lưng cho voi chở đi sông ra lại đều đủ, cho voi đi ngang đi hàng 50, 60 cây số trong rừng. Bờ thường chính để xét mũi hơn năm nay, vừa rồi mới bắt được tên này và hai con voi chở 420 kilos thuốc lá. Hai con voi ấy số đem ra bán đến 700.

THƠ TÍN
Cùng ông Nam hồng Từ, Bình để Được bài: Chân tu giả tu của ông, lời rất thông hoạt, song nói ở trong thế, ít nữa có một vài chữ trong thế mới đáng được.

Cùng ông Nguyễn thế Cung Thanh hóa Bản báo tiếp được thơ ngài và 4 cái biên nhận rồi.

ÔNG RENÉ ROBIN

được cử qua nhậm chức TOÀN-QUYỀN ĐÔNG-PHÁP
Hội đồng Thượng thư Đông Pháp họp ngày 27 Fevrier đã thảo đạo sắc lệnh cử ông Robin qua nhậm chức Toàn quyền Đông Pháp thế cho ông Pasquier bị nạn máy bay từ trần. Ông Laval Tổng trưởng Thuộc địa đã đề trình đạo sắc lệnh ấy lên đức giám quốc.

Về chuyện thuộc địa, Ông Robin trước có làm thông-sứ Bắc-kỳ và có tiếng là tay lịch duyệt. Ở Đông-dương chắc không còn ai không biết, vì ông đã quyền chức Toàn-quyền trong mấy năm có phong triều rầm rộ.

Cũng một cái đại nạn

Nước mặn tràn ngập hư hại ruộng đất ba làng
Làng Phước-long, làng Phú-lân, và làng Tân-long, ở đũa mé biển, thuộc tỉnh An-hải, phủ Tuy-an, tỉnh Phú-yên, trước kia vẫn có tiếng là một nơi dân đông, ruộng tốt. Chẳng may ba làng ấy bị trận bão năm 1924 của biển lớn, có hư sát 11 nghìn, nhưng cũng còn thớt được. Ngộ đâu tai trời dãn đẹp, bị tiếp trận bão năm 1933 vừa rồi rất dữ dội, lỡ thêm hai cửa biển nữa; thành thử nước thủy triều cứ tràn ngập lên luôn; bao nhiêu ruộng đất đành phải bỏ hoang, không cấy cấy được, vì thế nhân dân miền ấy đương no đủ yên vui, mà bỗng trở nên nghèo đói tan tã, tình trạng rất là thảm khốc.

Đương trước thảm trạng ấy, mong sao các quan địa phương mở cuộc điều tra, trừ liệu phương pháp ngăn cản nước mặn, cho mấy ngàn mẫu đất bỏ hoang kia được cấy cấy lại như xưa, thì nhân dân đời ơn vô cùng.

Vị-Công

LỜI DỰ NGÓN VỀ TRẬN THẾ-GIỚI

(Tiếp theo)
Bản sách «Nhật bản chí dể làm của người Tj-ly-thời soạn, để nói trên, mở đầu nói rằng: «Thế quốc Nhật bản ở trên hòn đảo con con, nhân hai trận thủy lôi bằng Nga, mà cái gan phồng to, muốn gây dựng chính sách đối với toàn thế giới, mà bành bành cho to chớ thực hiện. Một nhíp tới cho Nhật bản là thừa lực Âu chiến, người Nhật khéo léo trong thế lực của mình ra, quyền lợi Anh, Mỹ, Pháp và Hà lan đều có vẻ xung đột, cái mới «hoàng hộc» lần lần xuất hiện.

Lời dự ngôn trên, «đó làm chứng chắc cho cuộc ngoại giao có lẽ của Nhật bản ngày nay, mà cũng tức là cái nguyên nhân về trận đại chiến sau này.

Tác giả lại nói rõ rằng: «Mạo đích người Nhật muốn thực hiện có 3 điều:
1) Phò thực thế lực ở đại lục (Tàu) đoạt chiếm giữ bá quyền, xâm lược từ bắc sang nam, khu trục thế lực Anh, Nga hai nước ra ngoài.
2) Nhập chung dân tộc Tây tạng, Mông cổ làm một nhà, nắm lấy chủ quyền làm giới chủ như quân chủ độc tài nước Nga trước.
3) Trên mặt biển lấy Gia mậu diện khác cho đến Táo gia ba, làm thành biển Nhật bản, thu cả chủ quyền Thái bình dương.

Vì mưu đạt 3 mục đích ấy, người Nhật bắt đầu xâm lược Trung-hoa, tranh chấp với Nga và Mỹ, rồi xung đột cả Anh và Hà lan. Khi đó cái lòng chiến tranh thì hai mới mới mản ra, Hiện thời mưu đồ kia đã bao bọc toàn cả các đảo Nhật bản, mà cái bóng nó đã lan rộng đến miền lia sấm oai, Tân gia ba, Đan hương sơn và Mã ne lạp v. v. Trận giông tố ấy bùng ra, không xa đâu. Vì người Nhật chuẩn bị để sẵn sàng như cầm lưới hái mà toan đi gỏi, dầu là nay còn ở trong thời cơ trông chờ.

Có lẽ xem tình hình Anh, Nhật trước kia thối thệ, mà nay vì cuộc kinh tế lợi hại, cũng sinh ra mới xung đột. Gần đây Âu độ đã bị lệnh cấm chỉ hàng nhập và xuất, cốt là ngăn đường tiêu lưu của hàng Nhật đi sang Âu. Nhân mới kinh tế xung đột, mà quân sự chính trị cũng bị biến đổi, xem chuyện Nhật Âu hội thương gần đây thì rõ.

Thế nay trở đi, mới biến loạn ở Thái bình dương mà gá, ra, tất là vấn đề Viễn đông làm ngời lửa, mà nguyên nhân trong yếu là thế lực ngầm của cuộc kinh tế, yếu điểm rất là đơn giản, nghĩa là người Nhật muốn mở rộng lãnh thổ, nước Nga muốn chiếm một cửa biển không đáng giá ở miền Thái bình dương.

Mandats của ai?

Bản báo tiếp được cái mandat số, mua ở nhà giấy thép Thanh hồ ngày 20 Janvier 1924, nhưng không có tên người gởi, vậy Ngài nào có mandat ấy xin trả lời cho biết.
T. B.

Hai nước đều muốn thu miền Mãn châu vào dãy mình, thành ra xung đột. Lại thêm người Mỹ cũng ở 2 nước kia muốn mở thị trường lớn ở Mãn châu; các nước Âu châu đã có quyền lợi sẵn ở Viễn đông, sao cũng chực xâu xé một miếng ngon, để giải phom vì thế lực của mình. Nếu vậy tất nhiên sẽ lấy Trung quốc làm nơi chiến trường. Vì Trung quốc là vùng «đồi lồi», mà đối chọi về hay lấy cuộc nội loạn. Nghiệm như cuộc Trung Nhật chiến tranh, Nga-Nhật chiến tranh và tấn kịch quyền phi ngày trước, thì cuộc tương lai này có thể đoán trước được.

Nói về nguyên nhân trận đại chiến thế hai, thì sự tình kinh tế ở Viễn đông là một bộ phận rất lớn: sau trận Âu chiến, kinh tế thế không hoảng phá sản, nước nào cũng vì kinh tế xung đột mà dồn sang Viễn đông, tìm thêm thị trường. Lợi hại đã xung đột nhau, tất nhiên phải nhờ võ lực để giải quyết. Mà ở Viễn đông này, Nhật bản bị cái họa esauh sẵn quá tăng sức bành trướng kia tự nhiên phải đụng chạm đến các nước có quyền lợi bên này. Giá đi các dân tộc khác giống để có chủ quyền làm giới chủ như quân chủ độc tài nước Nga trước.

Trên mặt biển lấy Gia mậu diện khác cho đến Táo gia ba, làm thành biển Nhật bản, thu cả chủ quyền Thái bình dương.

Lời luận đoán trên, tuy có chỗ quá đáng, song rõ là bức ảnh phản chiếu hiện tình thế giới ngày nay. Lý con cái duy vật sử quan mà xét về lịch sử trong cuộc chiến tranh thế giới thì sẽ thấy mấy chỗ:
Kinh tế phát triển.
Chiến trị phát triển.
Quân bị khéo léo.

Một lần khác, người Tô cách lan, năm 1931 có phát biểu một bài luận về chiến tranh rất rõ:
Lộ thứ 1, từ 1450 đến 1815, trong 4 thế kỷ ấy, các nước chủ yếu Âu châu thường xung đột nhau, mà nguyên nhân cũng là do công lợi kinh tế, chiến trị và quân bị (như ý chiếm thế lực kinh tế các đô thị, Nã phá loan khu vực nước Anh v. v.)
Lộ thứ 2, từ năm 1815 đến năm 1920, trong một thế kỷ ấy có thể chia làm 4 kỳ:
1) 1815 đến 1870 là thời kỳ chính trị kinh tế nước Anh toàn thịnh.
2) Từ 1870 đến 1895 là thời kỳ Pháp-Đức, Nhật-Mỹ đối lập với đế quốc Anh.
3) Từ 1895 đến 1914 là thời kỳ chính trị kinh tế các nước nhỏ phát triển, các sự kiện dân chúng sản nghiệp hóa, đồng thời quân bị cũng khéo léo sang nên xung đột nhau.

4) Từ 1914 đến 1919 là thời kỳ thế giới chiến tranh.
Bằng theo lộ chung xoay vòng nói trên, trận đại chiến thế nhất đã diễn xong, thì hiện tại sẽ diễn ra trận thứ hai. Trận thứ hai này là cuộc chiến tranh phân đôi chiến tranh, hay là cuộc chiến tranh cầm cho không sinh ra chiến tranh nhưng hiện đã dự bị chiến tranh cả.
KHÁCH QUAN thuyết

SỮA NESTLÉ HIỆU CON CHIM SỨC KHỎE CỦA TRẺ CON NHIỀU CHẤT BÒ

Bao thầu cho Chính-phủ Pháp Độc quyền bán cho các nhà thương, các nhà hộ sinh và các nhà thương binh...v...v... ở Trung-Kỳ, Bắc-Kỳ và Cao-Mên

Muốn được vừa ý nên tới TIỆM BOMBAY MỚI 115 Rue Paul Bert - HUE là một tiệm chuyên bán các thứ hàng từ lụa tơ nhứt Trung-ky lại với về các mặt hàng về nhà cửa các vật tư cần thiết được mục đích hàng tốt giá rẻ, không cần phải băn khoăn.

VANG! Nếu quý bà qui có bị thiếu huyết mà vàng da, đầy da, bụng có cục hay đau, ăn không tiêu, kip đàng thuốc BACH-UNG của HAI-NGOC-DUONG thì khỏi.

LUẬN - ĐÀN CÁI NẠN KINH TẾ KHÔNG HOẢNG VÀ 1 BỌN TÀI THỰC THẤT NGHIỆP

Cái nạn kinh tế không hoảng tràn sang xứ Viễn-đông này, dần dần thấy phần đông nhà buôn phá sản, dần dần các xưởng may đóng cửa, và bởi người làm; một số trước dùng năm sáu chục người thợ kỳ, nay chỉ còn một vài chục.

Và lại, một số đông thất nghiệp, làch vì xưa nay đi học, mà đợi một ngày nhà nước bỏ dụng, nay vì không dụng mà họ thất nghiệp, bây giờ không hẳn nhà nước sẽ có cái kế hoạch gì ngoài việc bỏ dụng kỳ nữa?

GIÚP NẠN DÂN BÌNH PHƯỚC SỞ HỌC của Hội Trung Ương Cứu tế ở Huế đã thu được:

Table with 2 columns: Name and Amount. Lists donors like MM. Nguyễn Xuân Tấn, Nguyễn Văn Diên, etc.

Hội Vạn-Quốc Tiết-Kiệm HỘI HIỆP-BOND NƯỚC-DANH PHÁP DƯỚI QUYỀN KÌM-SỐT CỦA CHÍNH-PHỦ ĐÔNG-PHÁP

LE GOSSE Sữa rất tốt cho tất cả mọi người: có nhiều chất kem (Crème) rất tinh khiết. Bao thầu cho Nhà-nước năm 1932-1933

Con người là ai?? TỰ ĐẤU SANH RA ĐÂY? TẠO HOA SANH CHI MUỐN LOẠI VẠN VẬT? AI MUỐN RỒI NHỮNG LỐI HUYNH BỊ NÀY?

DẦU VẠN-ỨNG VINH-HUNG-TUƠNG (Nhận cái ĐÀN) ĐỂ RA ĐỜI SẼ BẮN KHẮP BA KỲ NGƯỜI ĐANG CÓ LỢI NGƯỜI BUỒN CÓ LỢI

Tin mới! Tin mới!

Tiệm Naraindas Bagamall nhà hàng bán đồ ăn thức ăn, quần áo, giày, v... rất tốt và giá rẻ nhất ở Huế, đã nổi tiếng buôn bán trung tâm phố Huế, mà cách tiếp đãi của họ đẹp đẽ và quý trọng. Quý khách đi mua hàng một lần thì không khi nào quên được.

Tin mới Đà-Thành

Hà con ở Trung-Bắc vào Nam, xin mời đến khách sạn MINH-NHỰT ở ngày trước garage xe lửa (TOURANE MARCHÉ) lên xuống rất tiện, phòng ngủ sạch sẽ, boy bếp lễ phép, lại có nhiều xe Camion toàn sơn đỏ rất mới, rất tốt, đi đàng ngày giờ, giá cả phải chăng.

Một tế thuốc PILULES PINK thêm cho các cơ-thể yếu-mệ biết bao là máu tươi, rất đỏ, rất hay làm cho sức mạnh nở nang và tinh nhanh thêm lên.

plumes & poils n'achappent pas aux cartouches GÉVELÔT SOCIÉTÉ FRANÇAISE DES MUNITIONS

plumes & poils n'achappent pas aux cartouches GÉVELÔT SOCIÉTÉ FRANÇAISE DES MUNITIONS

Có một không hai!! Ai đã dùng LẬP CHÌ PHÁT LẠNH HIỆU CHỮ THỢ Về những bệnh: nhưc đầu, sởi mùi, cảm, cúm, thương hàn, sốt rét v. v. . .

CÁI NÚT CHAI (TRINH-THAM TIÊU-THUYẾT) Tác - giả: MAURICE LEBLANC Dịch - giả: X. V. Số 29 - Đông-bách hòa với bà sẽ cứu nó, phải không? Đông-bách sẽ làm cho nó được tự do, được gì gì đó nữa...

La-bán thấy nơi bà một cái mũi đã bị người ta tằm lấy rồi. Mệt-gi, người vợ góa qui của ông nghé Mệt-gi, mà quả Đông-bách đã giết chết thật, người mẹ của thằng Vinh-bá, mà Đông-bách đã làm hư, động cử Vinh-bá khỏi máy chơ, thế nào cũng phải chịu theo ý muốn của Đông-bách.

bà làm theo lời một việc. - Việc gì? - Là Đàng gặp Đông-bách nữa. - Được, tôi xin thế với ông không gặp Đông-bách nữa.

bệnh thần kinh, nên người ta cảm không cho bà xem báo. Một buổi chiều kia, trong lúc La-bán đương thay đổi phương pháp hành động, đương tìm cách làm cho Đông-bách bị bất giác, con Vinh-tha và Bà-như đã được La-bán tha lỗi cho - nếu làm được việc - đương dò xét những đường qua lại của người râu kia, trong lúc các báo đương rao-tin những đờ đàng của La-bán sẽ ra trước tòa Đại hình, cả hai đều bị khép vào tội giết người - một buổi chiều kia, vào khoảng 6 giờ, chuông trong phòng ở đương xa-tò-bán rang inh ỏi.

La-bán không hỏi thêm gì nữa, chạy ra báo xe hơi đưa đến Xanh-gey-manh. Người bạn của bà Mệt-gi đương đứng chờ chàng ngoài cửa phòng. Chàng vừa đến, chụp hỏi ngay: « Chết chưa? - Không. May ổng có lì. Thấy thuốc ở đây mới ra. - Vì lẽ gì mà bà làm như thế? - Vì thằng con nhỏ của bà biến mất. - Bị bắt có? - Phải. Nó đương ở đàng rừng, thấy một cái xe hơi dừng tại đó... hai người đàn bà đã già xuống xe. Nghe có tiếng la. Bà Mệt-gi toan chạy ra, nhưng lại té xỉu mà la: « Nó, đó... người ấy đó... chết rồi. » Bà như điên. Rồi bà cảm chai thuốc độc mà uống. - Rồi sau nữa? - Sau nữa, vợ chồng tôi tới đó, bà vào phòng. Bà nhọc lắm. - Làm sao bà biết được tên và chỗ ở của tôi? - Bà nói! Trong lúc thấy thuốc

của bà thì tôi đến gọi ổng. - Có ai biết không? - Không ai biết hết. Tôi biết bà Mệt-gi có nhiều chuyện rắc rối, mà bà thì muốn yên tâm. - Tôi có thể vào thăm bà được không? - Bây giờ bà đương ngủ, và thấy thuốc cảm làm cho bà cảm động. - Thấy thuốc có ngại gì không? - Cũng chẳng sợ sẽ có một cơn nóng làm cho bà sẽ tự sát một lần nữa. Lần này thì... - Làm sao mà tránh được bây giờ? - Như người ta chưa trả lại thùng con của bà thì khó mà làm cho bà yên được trong một vài tuần lễ... - Bà tưởng rằng người ta sẽ trả thùng nhỏ...? - Chớ sao! Không lo ngại gì chuyện ấy hết. (Còn nữa)

